З Кріту ти сюди завітай, богине,
В храм святий, де яблунь квітучі віти
Стелють тінь, де з вівтарів ніжний лине
Ладану подих.
Де вода біжить джерелом холодним
З-під розлогих яблунь, де вкрили густо
Землю всю троянди, а шелест листя
Сон навіває.
Де весна, прибравши барвистим цвітом
Щедро луг зелений, в священній тиші,
Ледве трав торкаючись, благодатним
Леготом дише.
Там вінок надівши з весняних квітів,
Ніжний цвіт до нектару кинь і щедро
Ним наповнюй келихи, о Кіпрідо,
Золотосяйні.